

Робота любові — чекати.
Не тому, що все інше для неї — це хобі,
А тому, що ніхто, крім любові,
не зробить цього професійно.

Так, вона на це вчилась:
у неї інтернатура і кандидатська
з чекання.
І стаж — довший, ніж деякі язики.

Триста разів їй казали,
що чеканням на хліб не заробиш,
що є ліпші оферти
і час плюнути і повісити резюме
де-небудь на work.ua.

А не чекати наосліп, напам'ять,
завченим рухом і третім оком.
Чекати швидко й повільно:
25 кадром у фільмі,
25 годинаю в добі.
Чекати, переходячи всі межі
людяності.
Чекати, не вірячи власним очам.

Тож коли гасне світло поволі
і ми один за одним виходимо
кожен з іншого кіножиття
"Почекайте, — виводить вона на тачскріні, —
почекайте, це ще не кінець".

Іноді мені видається, що я, як Афіна,
вийшла Зевсові з голови.
Дорослою жінкою, з усіма своїми см і кг,
у зручних обладунках, глибоко за північ.
Пологи були атипові.
Я була його первістком – його першою думкою.
Біла сова вполувала моє плече.
– Атено, ти знаєш, що в тій голові? –
зітхала з удаваним захватом Гера,
не певна свого материнства.

Я знала. Ще стільки всього було до роботи:
не посаджені оливні гаї,
не винайдено плуг,
не захищено місто,
не впольовано мистецтв і ремесел.
Стільки героїв без мене могли змиршавіти,
просто зійти на пси:
Ясон без золотого руна,
Геракл без 12 подвигів,
Одісей без навколосвітньої мандрівки додому.
Мої любі старі хлопчачки.

Вперше уздрівши мене,
чорну Афіну з білою совою "Що? Де? Коли?",
ті, що шукали у мене відповідей,
забували свої запитання.

– Ну, і в чому проблема,
улюблена дочко Батька богів і людей?
– Не знаю, не знаю...
Може, в тому, що (так насправді)
я найбільше хотіла
не виходити йому з голови.

Поки я була ще маленькою,
мене часто строїли і питали:
Хто винен? І що нам робити?

— Цілувати і плакати, — казала їм
схожа на мене круглоголова дівчинка
з побитим коліном,
обстрижена налісо, ніби Будда,
у вошивому дитсадку.

— От молодець, — усміхалися схвально
тітоньки й дядечки на чорно-білих знімках,
Чужі тітоньки, напрочуд жіночні,
якими мені не стати ніколи,
з запахом любистку в волоссі,
зістарілися незаціловані,
Не мої дядечки, з сивиною в щетині
і бісом в ребрі,
в аурі диму від доброї файки,
пішли неоплакані.

І тільки круглоголовий сусідський хлопчисько,
з розбитим на ковзанці часу коліном,
дибуляк у всевидющих сльозах,
бере мене за плече і шепоче поважно:
— Kiss and cry.

Ну, розкажи мені те,
чого не казала нікому.
Не бійся, я не ніхто.

